

1. Bordal a földi nyomorúságról

Már int a bor az arany kehelyben,
De ne igyatok még, hadd mondjak el egy dalt!
A bánat dala szóljon kacagva a lelketekben.
Ha jó a bánat, a lélek kertjei elpusztulnak.
Az öröm elhervad, elhal az ének.
Sötét az élet, akár a halál.

Ház ura! Pincéd teli arany borral!
Ez a lant itt az enyém.
Lanton játszani és bort inni -
E két dolog jól összeillik.
Egy teli pohár bor a kellő pillanatban
Többet ér, mint a világ összes birodalma.
Sötét az élet, akár a halál.

Az ég örökké kék, és a föld
Sokáig áll és kivirágzik tavasszal.
De te, Ember, vajon meddig fogsz élni?
Még száz évig sem élvezheted
E föld rothadt szemetjét!
Nézz le ott! A holdvilágnál, a sírok közt
Gubbaszt egy vad, kísérteties alak:

Egy majom! Halljátok átható üvöltését,
amint beléhasít az élet lágy illatába!
Most igyatok meg borotokat, itt az idő, barátaim!
Üritsetek serlegeteket fenéig!
Sötét az élet, akár a halál!

*

2. Őszi magány

Őszi ködök vonulnak kéken a tó fölött,
A füveket mind dér borítja;
Mintha egy művész jade-port hintett volna
A szelíd virágok fölé.

A virágok édes illata elszállt,
Hideg szél hajtja le szárait.
Nemsokára a vizen úsznak majd
az elhervadt arany lótoszlevelek.

Szívem fáradt. Kis lámpám
Sisteregve kialudt. Ideje nyugovóra térnem.
Jövök már, szeretett nyughelyem!
Hadd pihenjek, hadd frissüljek föl!

Sokat sírok magányomban.
Túl sokáig tart szívemben az ősz.
Szerelem napja, már sohasem virradsz föl,
Hogy gyengéden felszárítsd keserű könnyeimet?

3. A fiatalságról

A kis tó közepén
Áll egy kis pavilon

Zöld és fehér porcelánból.

Mint egy tigris háta
Görbül a jade híd,
Mely a pavilonhoz vezet.

A kis házban barátok ülnek,
Szép ruhában iddogálnak, beszélgetnek,
Van, aki verseket is ír.

Selyem ingujjaik hátracsúsznak,
Selyem sapkáik vidáman ülnek,
Mélyen lehúzza a nyakukra.

A kis tó nyugodt felületén
Csodálatos módon
Tükröződik minden.

Minden a feje tetején áll
A kis zöld-fehér porcelán
Pavilonban.

A híd, mint egy
Lefelé fordított félhold. A barátok
Szép ruhában iddogálnak, beszélgetnek.

4. A szépségről

Fiatal lányok virágot szednek,
Lótuszvirágot a folyó partján.
Ülnek a bokrok s a levelek közt,
Az ölükbe gyűjtik a virágot
És közben évődnek egymással.
Arany napsugár vonja be alakjukat,
Mely visszatükröződik a fényes vizen;
A nap visszatükrözi karcsú testüket,
Bájos szemüket.
A szellő játékosan megemeli ruhájuk ujját,
Varázsos illatukat
Szertehordja a levegőben.

Ó nézd a nyalka ifjakat
Bátor lovaikon ott a folyó partján!
Messze ragyognak, mint a napsugár,
Amint a friss fiatal csapat
Erre halad a zöld ágak között.
Egyikük lova vidáman felnyerít,
Vár, majd tovavágtat,
Füvön-virágon át dobognak patái, mint a szélvész,
széttaposva az elhullott virágokat.
Hej! Hogy lobog a sörénye,
Orrlikaiból hogy csap ki a pára!

Arany napsugár vonja be alakjukat,
Mely visszatükröződik a fényes vizen;
És a lányok legszebbike
Hosszan, vágyakozva néz a lovas után.
Büszke tartása színlelés csupán.
Nagy, szikrázó szemeiben,

Forró tekintetének sötétjében
Panaszosan ott remeg szívének gerjedelme.

5. Tavaszi részegség

Ha az élet álom csupán,
Mivégre fáradság és gyötrellem?
Annyit iszom, amennyit csak bírok,
Az egész napon át!

És amikor többet már nem ihatom,
Mert torkom és lelkem teli,
Az ajtóhoz támoľgok
És alszom az igazak álmát!

Mire ébredek? Hallga!
Madár énekel a fán.
Megkérdeľ: itt van-e már a tavasz?
Úgy érzem, mintha még mindig álmodnék.

A madár azt csiripeli: Igen!
Itt a tavasz, az éjszaka hozta meg!
Fölnézek mély merengésemből -
A madár énekel s nevet!

Újratöltötľ serlegem
És fenéig ürítem.
Énekelek, amíg feljő a hold
A sötét égboltra!

És amikor többet már nem ihatom,
Újra elnyom az álom.
Mit bánom én a tavaszt?
Hadd legyek örökké részeg!

*

6. Búcsú

A hegyek mögött lebukik a nap,
A völgybe hűvös árnyaival
leszáll az est.
Nézd! A hold mint ezüst bárka
Úszik fel az égbolt kék tavára.
Érzem a langyos szellőt
A sötét fenyőfák mögött,
És hallok a patak énekét a sötéten át.
Az alkonyatban elsápadnak a virágok.
Pihenni vágyva lélegzik a föld.
A vágy is álmodni akar most.
Hazatérnek a fáradt emberek,
Hogy álmukban felidézzék
Elmúlt boldogságukat és ifjúságukat.
Csöndesen ülnek a madarak az ágon,
Elalszik a világ...
Hűvös szellő fúj fenyőim árnyékában.
Itt állok, barátomra várva.
Várom rá, hogy örökre búcsút mondjak.
Úgy vágyom rá, hogy veled legyek, barátom,

Hogy együtt élvezzük ezt a gyönyörű estét.
Hol maradsz? Meddig hagysz még magamra?
Fel s alá járok lantommal
A lány fűtől duzzadó ösvényeken.
Ó szépség! Örök szerelemtől, élettől ittas világ!

Leszállt a lóról, és odanyújtotta
A búcsúitalt. Megkérdezte, hová tart
És miért kell így lennie.
Így válaszolt, elfátyolozott hangon: Barátom,
Engem a szerencse nem kegyelt e földön.
Hová megyek? Elmegyek a hegyek közé.
Nyugalmat keresek árva szívemnek.
A hazámba térek vissza, az otthonomba.
Többé sosem vándorlok messze földön.
Szívem nyugodt, s várja, hogy üssön az óra!
A drága föld kivirágzik tavasszal,
És újra zöldell! Örökké kéklík körben a messzeség...
Örökké... örökké...

(magyar fordítás: Laki Péter)